
Útěk za láskou

„TY?!“ vydechl překvapeně.

„My se známe?“ zeptala jsem se zmateně a snažila se proniknout pohledem skrz tmavá skla slunečních brýlí. Zajímalo by mě, jakou barvu mají jeho oči, jestli jsou hluboké, jestli vyzařují inteligenci nebo pózu. Jenže z kluka nebylo vidět vůbec nic. Co neschovaly brýle a kapuce, dokončila kšiltovka naražená hluboko do čela a několikadenní strniště vousů. Sakra sexy strniště!

„Promiň, s někým jsem si tě spletl.“

To bylo všechno? Víc jako nic? Třeba ahoj, já jsem Supermanův brácha a budu tě chránit?

Kluk se odvrátil, stáhl se do své ulity. Zajímalo by mě, jestli taky cítil to téměř hmatatelné napětí mezi námi. Kdybychom ho krájeli na kousky a prodávali, byli by z nás pracháči. Zařekla jsem se, že už mu nevěnuju jediný pohled, ale ten jeho jsem na sobě cítila každou chvíli. Byla jsem totálně mimo. Zeptat se mě teď slečna Coxová třeba jen na to, kdy začala druhá světová válka, pohořela bych jak papír. Po zvonění jsem se dekovala pryč tak rychle, že mi bylo úplně jedno, co za mnou učitelka volá.

Konečně oběd. Jídelnu jsem našla bez problému, už jsem kolem ní dneska prošla minimálně třikrát. Zamířila jsem k výdejnímu pultu. V rohu u stolu hlídkoval Billy.

Strašně, strašně, strašně moc nápadný Billy. Věděl o mně okamžitě, a já přesto přemýšlela, jak odtud co nejrychleji zmizet. Jenže to by se za mnou nesměla objevit rozesmátá Ashley s Maxem a svým klukem v závěsu. Ashley mě čapla kolem ramen, strčila mi do ruky tác a postupně na něj navršila snad od každého kousek. Nebránila jsem se. Očima jsem sledovala Billyho a přemýšlela, co má v plánu.

„Polez, Čečno, víc už toho tady nemáme,“ strčil do mě Max a nasměroval ke stolu na druhé straně jídelny.

Okamžitě mě polila červeň. S tácem narvaným k prasknutí jsem vypadala jako totální nenažranec.

„Copak, nemáte doma na jídlo?“ ozval se za mnou jízlivý hlas. „Přijela ses najíst? Jen si dopřej!“

Max se mohl strhat smíchy. Otočila jsem se a měla chuť vraždit a bylo mi jedno, kdo za mnou stojí. Ovšem na krásnou holku trčící nade mnou snad až do nebe s dlouhými blond vlasy roztomile spoutanými růžovou stuhou jsem nebyla připravená. Modré oči měla orámované dlouhými řasami, dres roztleskávaček označený céčkem, což dávalo světu jasně najevo, kdo je tady kápo. Tohle byla místní královna, tutově. Možná se tady množí děti nějak přes kopírku, jinak jsem si neuměla vyskyt tolika nádherných lidí na jednom místě vysvětlit. Nebo jsem se ocitla v nějaké slaboduché telenovele.

„Hej, Ash,“ křikla na Ashley, co si právě pokládala svůj tác vedle Maxova. „To je teď nějaký nový program? Něco jako adoptuj si svého chudáka?“

Jídelnou to pobaveně zašumělo, ozvaly se pochvalné výkřiky na adresu královny. Ještě před pár hodinami jsem si libovala, jak tady nikoho nezajímám, jenže tohle právě skončilo. Jen jedna jediná hlava zůstala skloněná. Schovaná v mikině a otočená zády k nám. Tělo měl však tajemný kluk napjaté. Nepochybovala jsem, že nás poslouchal.

Přemýšlela jsem, jestli mám blondýně ten narvaný tác vysypat na hlavu, nebo ji prostě ignorovat. Vybrala jsem druhou možnost. Koneckonců, celý život jsem se snažila některé lidi ignorovat. Zvolila jsem taktický ústup a posadila se vedle Ashley tak, abych měla celou jídelnu s rozchechtanými lidmi za zády.

„Představila bych tě,“ mrkla na mě Ashley a kývla hlavou směrem k té blondaté čáře, „ale naše Kelly se většinou předvede v plné parádě a sama, vid, Kell?“

Ash mě přátelsky brňkla do zad. „Tak úvodní zdvořilosti máme za sebou, Kelly a Maxe už znáš, ještě ti představím tu normálnější část.“ Prstem ukazovala kolem sebe a chrlila na mě jména, z nichž jsem pobrala jen Sunny, což byla hippie zrzka, co jsem vedle ní seděla na angličtině. A Amanda, krátkovlasá bruneta, co se pnula jako svlačec po nějakém klukovi, jehož jméno jsem zapoměla téměř okamžitě.

„A tohle je Tom. Přesněji řečeno *můj* Tom.“ A abych si snad nedělala plané naděje, Ash ho objala kolem krku a vlepila mu mlaskavou pusou.

S každým jsem si podala ruku.

„Proč jsi tady?“ zeptala se zvědavě Amanda.

„Myslíš ve škole?“ nechápala jsem.

Amanda protočila oči v sloup. „Trošku delší vedení tam od vás, co? Myslí, proč jsi tady v Bostonu? Studijní pobyt?“

„Tak bych to zrovna nenazvala,“ ošila jsem se a můj pohled bezděky zaletěl k ostražitému Billymu. Stál opřený o zeď a vypadal jako zuřivý býk, takže ho všichni raději obcházel velkým obloukem. Skla tmavých brýlí sice skrývala jeho oči, ale já i bez toho věděla, kam směřuje jeho pohled.

„A odkud že to jsi?“ zajímalo Sunny.

„Z Prahy. Jsem tu u mamky, naši jsou rozvedení. Něco jako střídavá péče,“ vysvětlila jsem a doufala, že to bude stačit. Marně.

„A kde jsi jako byla doteď?“ zajímalo Amandu.

„V Praze.“

Kelly se ušklíbla: „No, nejsi dvakrát sdílňá.“

„Ani dvakrát nadšená, že tady musím být,“ oplatila jsem jí škleb.

„Musíš?!“ chytla se zrovna toho nejhoršího slovíčka.

„Nařízení soudu,“ pokrčila jsem rameny a přidala i historku o tom, jak by nedodržování soudního příkazu mohlo dostat naše do pořádného problému. Oddechla jsem si, když mi to spolužáci spolkli. I když spíš než svým vypravěčským schopnostem bych měla poděkovat malé černovlásce, která se k nám řítila přes celou místnost a nad hlavou mávala nějakým časopisem.

„Holkýýý! Podívejte se, co mám!“

„Emmo, tohle je Tara. Taro, Emma,“ představila nás Ashley, ale Tara mě sotva vzala na vědomí strohým kývnutím hlavy a už nedočkavě listovala časopisem, dokud nenašla, co hledala. Pak se všechny holky u stolu sklonily a společně vydaly zvuk, který bych definovala jako hromadné ááách.

Ve tvářích se jim zračilo omámení, obdiv a touha. To vše vyvolala jediná fotografie asi dvacetiletého kluka s krátce střiženými vlasy. Tmavé brýle neprozradily barvu jeho očí, ale měl opravdu nádherný úsměv. Takový správně nakažlivý, při němž se mu ve tvářích udělaly roztomilé dolíčky. I pod volnou letní košilí bylo vidět, že má pěkně vypracované svaly.

Holky se mohly samým blahem rozplynout.

„Uznejte, že je prostě boží,“ vzdychla Tara.

„Rozhodně sladkej,“ souhlasila Sunny.

„To bez debat,“ přidala se Ashley, ale zmlkla, když se na ni Tom vyčítavě podíval.

„Zlato, na tebe samozřejmě zdaleka nemá,“ přispěchala honem s polibkem.

„No proto,“ usmál se Tom a polibek jí oplatil.

„Toho potkat a prožít s ním žhavý románek, nic víc bych pak už v životě nepotřebovala dokázat,“ fantazírovala Tara.

„Za měsíc tady má premiéru ten jeho nový akčňák. Táta mi sehnal lístky, takže se, milé dámy, hodíte do gala a vyrazíme,“ plánovala Kelly. „Z dost důvěrného zdroje vím, že by měl na premiéru dorazit i ON.“

„No, nekecej! Fakt? Ty jsi prostě nejlepší,“ rozplývala se Tara a vzrušením poskakovala jako malá holka u vánočního stroměčku. Vůbec by se tady dalo vzrušení vážit na kila.

Znovu jsem si prohlédla fotku zřejmě místního idolu, abych zjistila, kdo to je, ale jako na potvoru u ní nebylo jméno. Zřejmě byl dost slavnej, ačkoliv některým z nás by malá nápověda bodla.

„Kdo to je?“ drcla jsem nenápadně do Ashley a snažila se šeptat. Marně. Kelly mě zaslechla a ohromeně, řekla bych, že i zpomaleně, se ke mně otočila, v očích nevěřící výraz.

„Cože? Zopakuj!“ nařídila mi na můj vkus zbytečně hlasitě, takže k našemu stolu přilákala znovu pozornost.

„Ptám se, kdo to je?“ zopakovala jsem otázku a Kelly se pořádně rozesmála.

„Jasně, co jiného jsem od tebe mohla čekat, Čečno. Copak u vás nemáte televizi nebo kino, že neznáš Jacksona Cartera? Kde jsi, prosím tě, doteď žila? V pravěku?“

„Nevím, v realitě?“ ušklíbla jsem se a tím na chvíli vzala Kelly vítr z plachet. Od vedlejšího stolu k nám dolétl pobavený výbuch smíchu.

Já věděla, že nás poslouchá!

Sám se k nám neotočil, stále se schovával v tlusté mikině s kapucí, ale jeho tělo se otřásalo smíchem.

Jídelna ztichla, i Kelly zapomněla samým překvapením zavřít pusy. Kluk v mikině se zvedl, sbalil podnos i s jídlem a zmizel z jídelny.

Jeho odchod sledovali všichni včetně kuchařky – ta se nakláněla ze své kukaně, aby měla lepší výhled. Ticho prolomila až po nekonečně dlouhé

době, kdy byl slyšet jen tikot hodin na stěně, Ashley: „Opravdu se smál? ON se smál?“ zeptala se nechápavě a rozpoutala tím živou debatu v celé jídelně.

Využila jsem chvilkové nepozornosti a zeptala se Ashley: „Kdo to byl?“ A kývla jsem hlavou ke dveřím, kdyby snad nepochopila, na koho se ptám.

„Nathan Black.“ Jméno pronesla jako tajemné zaklínadlo.

Nathan, Nathaniel, Nate, hrála jsem si v duchu se všemi možnými tvary jeho jména a líbilo se mi. Líbilo se mi moc. Možná jsem se přitrouble usmívala, protože Ashley mě hned varovala: „Na toho rovnou zapomeň! Vidíš támhle ty chlápky?“ Bradou nenápadně ukázala na dva kravatáky s vysílačkami v uších, zrovna zabrané do družného rozhovoru s Billym.

„Tak to jsou jeho bodyguardi. Nikdo pořádně neví, odkud je, ale povídá se, že minulý rok strávil v pastáku. Teď je v podmínce, puštěnej za dobrý chování na svobodu. Kauce za něj prý měla šest nul a musí mít dozor dvacet čtyři hodin denně. Jo a nesmí opustit Boston. Rozhodně na něj z-a-p-o-m-e-ň!“

„A proč se maskuje?“ Osobně bych řekla, že tím na sebe jen strhává víc pozornosti.

„Bojí se,“ přispěchala se svou troškou do mlýna Tara a Kelly ji doplnila: „Říká se, že se zapletl s drogovou mafii.“

„A dokonce snad byl namočený v nějaký vraždě,“ přisadila si Amanda. „Maskuje se, protože se bojí pomsty. Vendety, jestli víš, co to znamená?“

Vypadám, že jsem včera slezla ze stromu nebo co? rozčilovala jsem se v duchu, nahlas jsem však řekla jen: „Krevní msta.“